

VARÁZSLÓ-
KALAUZ
ÖNVÉDELMI
SÜTÉSHEZ

VARÁZSLÓ-
KALAUZ
ÖNVÉDELMI
SÜTÉSHEZ

T. KINGFISHER

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
T. Kingfisher: *A Wizard's Guide to Defensive Baking*
First published in 2020 by Argyll Productions

FORDÍTOTTA
Rusznyák Csaba

SZERKESZTETTE
Kalocsai Judit

OLVASÓSZERKESZTŐ
Nádori Attila

A BORÍTÓT AZ EREDETI ALAPJÁN TERVEZTE
Booksy

ISBN 978-963-636-293-5

Minden jog fenntartva

Copyright © 2020 by T. Kingfisher
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Rusznyák Csaba 2024

EGY

TALÁLTAM EGY HALOTT LÁNYT a nénikém pékségében.

Egy hozzám méltatlan sikkantás kíséretében elhátráltam tőle egy lépést, majd még egyet, és végül nekiütköztem a pékség ajtajának. Ezt általában nyitva tartjuk, máskülönben a nagy kemencék miatt pusztító hőség alakul ki, de most hajnali négyre járt, és még semmi sem melegedett fel.

Azonnal tudtam, hogy halott. Nem sok holttestet láttam életemben – csak tizennégy éves vagyok, és hát a sütés nem egy magas kockázatú szakma –, de abban rögtön biztos voltam, hogy a feje alatt terjedő vörös lötyt határozottan nem málnatöltelék. Plusz olyan fura szögben feküdt, amilyenben senki sem alszik, még akkor sem, ha feltételezzük, hogy pont egy pékségbe tör be szunyókálni.

A gyomrom szörnyű görcsbe rándult, mintha valaki durván megcsavarta volna, mire mindkét kezemet a számra tapasztottam, nehogy elhányjam magam. Épp elég nagy volt a felfordulás

így is, igazán nem akartam még a visszaköszönő reggelimmel is gazdagítani.

A legrosszabb, amit valaha láttam a műhelyben, az a patkány volt néhanapján – ne ítélezz, ebben a városban képtelenség megszabadulni a patkányoktól, pedig a miénknél tisztább helyet nem sokat találsz –, meg az a zombibéka, amelyik a csatornából mászott ki. Szerencsétlen pára folyásirányban volt a katedrális felől, ahol elég, ha néha kissé meggondolatlanul szabadulnak meg a szenteltvíztől, és máris nyakunkon az élőholt békák meg a tarajosgöték meg az effélék dögvésze. (A folyami rákok a legrosszabbak. A békáktól meg lehet szabadulni egy seprűvel, de egy zombirákhoz már papot kell hívni.)

De bármennyi zombibékának jobban örültem volna, mint egy hullának.

Szólnom kell Tabitha néninek. Ő tudni fogja, mit kell tenni. Nem mintha Tabitha néni pékségében rendszeresen bukkannának fel hullák, de ő mégiscsak az a fajta ember, aki mindig tudja, mit kell tenni. Ha kiéhezett kentaurok hordája ront rá a városra, és kisgyerekeket meg macskákat felzabálva vágtazik az utcákon, Tabitha néni higgadtan barikádokat állít fel, és számszeríjakat készít, mintha hetente kétszer amúgy is ez lenne a dolga.

Sajnos ahhoz, hogy eljussak a Tabitha néni hálószobájához vezető lépcsőig, végig kellett mennem a konyhán, vagyis el kellett sétálnom a hulla mellett. Mi több, át kellett lépnem rajta.

Oké, oké. Talpak, velem vagytok? Térdek? Meg tudjuk csinálni?

A talpak és a térdek jelentették, hogy készen állnak. A gyomor viszont nem örült a tervnek. Az egyik kezemmel megra-

gadtam a másik csuklómat, és szorosan a számra tapasztottam a tenyerem, ha esetleg a gyomrom lázadni próbálna.

Oké. Oké, akkor lássuk...

Beóvakodtam a konyhába. Heti hat napot töltöttem itt, néha hetet, ide-oda futkosva a kövezeten, lisztet szórva a pultokra, tepsiket pakolva a kemencékbe. Naponta több százszor vágtam át a konyhán, nem volt ebben semmi különös. Most meg mint-ha egy kilométer hosszú lett volna, idegen és ellenséges terep.

Dilemmával álltam szemben. Nem akartam a holttestre nézni, ha viszont nem nézek rá, lehet, hogy rálépek – a lányra –, abba meg bele se bírtam gondolni.

Nem tehettem mást. Lenéztem.

A halott lány lába szétterült a padlón. Koszos bakancsot viselt felemás zoknival. Ez olyan szomorú volt. Már mint eleve szomorú, hogy meghalt – hacsak nem volt borzalmas ember –, de felemás zokniban meghalni valahogy különösen szomorúnak tűnt.

Elképzeltem, ahogy felveszi a zoknit, és fel se merül benne, hogy pár óra múlva egy pékinas és botcsinálta tésztamágus óvakodik körülötte, miközben a lábbelijén mereng.

Biztos volt ebben valahol erkölcsi tanulság, de hát nem vagyok én pap. Egyszer gondoltam rá, hogy esetleg lehetnék, de a papok nincsenek oda a mágusokért, még az olyan kisebbekért sem, akik csupán a kenyérkelesztéshez meg a tészta összetapadásának megakadályozásához értenek. Nagyjából akkoriban, amikor feladtam a papi álmaimat, Tabitha néni elhozott a pékségbe, és a liszt meg a zsiradék szirénéneke lényegében megpecsételte a további sorsomat.

Azon tűnődtem, mi pecsételhette meg ennek a lánynak a sorát. Az arcát jórészt eltakarta a haja, úgyhogy nem igazán tudtam megállapítani, milyen korú – és amúgy sem akartam közelről szemügyre venni –, de fiatal lehetett, talán nálam sem sokkal idősebb. Hogyan végezhetette holtan a pékségünkben? Lehetséges, hogy valaki, aki fázik és éhes, belopakodik – a pékség még éjszaka is meleg, mivel a kemencéket takaréklángon hagyjuk, és étel is mindig akad, még ha csak az előző napi maradék is a ládában. De ez még nem magyarázza meg a *halálát*.

Az egyik szemét látni lehetett. Nyitva maradt. Megint elkaptam a tekintetemet.

Talán elcsúszott, és beütötte a fejét. Tabitha néni folyton azt hajtogatja, hogy egyszer kitöröm a nyakamat, ha úgy cikázok a konyhában, mint egy lisztől betépett agár, de furá lenne, ha valaki azért törne be egy pékségbe, hogy aztán rohángáljon benne.

Talán megölték – suttogta egy aljas kis hang az agyamban.

Fogd be, fogd be! Ez hülyeség! – hallgattattam el. Gyilkosságokat sötét sikátorokban meg hasonló helyeken követnek el, nem a nénikém pékműhelyében. Amúgy is butaság lenne ott hagyni a holttestet egy pékségben. Az egész várost csatornákra építették, minden utcának van vagy ötven hídja, a pincéket pedig minden tavasszal elárasztja a víz. Mégis ki suvasztana be egy hullát egy pékségbe, ha egy erre a célra tökéletesen megfelelő csatornában is megszabadulhatna tőle, mindössze pár méterre az ajtótól?

Visszatartott lélegzettel léptem át a halott lány bokáját.

Semmi sem történt. Nem is számítottam rá, hogy bármi történni fog, de azért megkönnyebbültem.

Egyenesen magam elé nézve még két lépést óvatosan tettem meg, aztán futásnak eredtem. A vállammal löktem be az ajtót, és a lépcsőn feliramodva felkiáltottam:

– *Tabitha nééééiiiiii! Gyere gyorsan!*

HAJNALI NÉGY ÓRA VOLT, de a pékek hozzá vannak szokva a hajnali négyes keléshez, és Tabitha néni is csak azért aludt dekadens módon fél hétig, mert az utóbbi pár hónapban a pékség nyitását végre rábízta az unokahúgára. (Az én vagyok, ha nem sikerült volna rájönnöd.) Kicsit idegeskedett is emiatt, én pedig nagyon büszke voltam rá, hogy semmi sem sült el balul, amikor én nyitottam.

Most viszont kétszer akkora büntudat gyötört, amiért az én műszakomban bukkant fel egy hulla, noha aligha lehetett engem hibáztatni érte. Elvégre nem én öltem meg.

Ne legyél hülye, senki sem ölte meg. Csak elcsúszott. Valószínűleg.

– Tabitha néniiii!

– Egek, Mona... – motyogta a nénikém az ajtó mögül. – Ég a ház?

– Nem, Tabitha néni, de egy holttestet találtam a konyhában! – Vagy legalábbis ezt akartam mondani. De végül valami olyasmi szakadt ki a számon, hogy: – Tabitha holttest! Van egy Tabitha... a konyha... halott, totál halott... és... gyere gyorsan... *halott!*

A lépcső tetején kivágódott az ajtó, és a nyílásban megjelent a nénikém, aki éppen belebújt a háziköntösébe. A háziköntöse nagy és rózsaszín, és szárnyas croissant-ok vannak ráhímezve. Elég ocsmány. Maga Tabitha néni is nagy és rózsaszín, de rajta nem repkednek szárnyas croissant-ok, csak amikor a háziköntösét viseli.

– Halott? – Összeszűkülte szemmel nézett le rám. – Ki halt meg?

– A hulla a konyhában!

– Az *én* konyhában? – Tabitha néni teljes sebességgel robbogott le a lépcsőn, én pedig, mivel nem akartam, hogy elgázoljon, elhátráltam előle.

Nem durván, de félrelökött az útjából, és oldalazva bement a pékség ajtaján. Követtem, majd félénken bedugtam a fejemet az ajtónyíláson, és vártam a robbanást.

– Hah. – Tabitha néni terebélyes csípőjére tette az öklét. – Ez tényleg egy holttest. Az Úr legyen irgalmas hozzánk. *Hah.*

Hosszú csönd támadt, én a hátát bámultam, ő a halott lányt, a halott lányt meg a mennyezetet.

– Öhm... Tabitha néni... mit csináljunk? – kérdeztem végül. Tabitha néni megrázta magát.

– Hát. Megyek, felkeltem a bácsikádat, és elszalasztom a csendörökért. Te gyújts be, és tegyél fel egy tálca bucit.

– *Bucit? Sütni* fogunk?

– Ez egy pékség, te lány! – csattant fel a nénikém. – Különbösen is, olyan hekussal még nem találkoztam, aki ne szeretne volna a bucit, márpedig hamarosan nyüzsögni fognak itt. Tudod, mit? Inkább két tálccával tegyél fel, na, láss hozzá szépen!

– Öhm... – Összeszedtem magam. – Lássak akkor hozzá a többi sütnivalóhoz is?

A nénikém a homlokát ráncolva babrálta az ajkát.

– N-e-e-e... ne, inkább ne. Legalább pár óráig kaotikus átjáróház leszünk. Azt hiszem, ma később nyitunk.

Elfordult, és súlyos léptekkel elindult felverni a bácsikámat.

Én egyedül maradtam a halott lánnyal meg a kemencékkel.

Az egyik kemencéhez egész könnyen hozzáférhettem, úgyhogy megpiszkáltam az alatta pislogó tüzet, és rádobtam még egy fahasábot. Megvan a trükkje, hogyan lehet egyenletes hőmérsékleten tartani a kemencét, és ez az első, amit megtanulsz. Ha vannak benne túl meleg vagy túl hideg helyek, a kenyered összeesik, és csomósnak, furcsán összenyomódottnak tűnik majd.

A másik kemencét már csak úgy tudtam elérni, ha átlépek a lányon. Rövid gondolkodást követően rádobtam egy törölközőt az arcára. Valahogy könnyebb volt, ha nem láttam azt a felfelé, a semmibe bámuló szemét. Beindítottam a másik kemencét.

A buci elkészítése egyszerű. Álmomban is megbirkóznék vele, mint ahogy néha, hajnali négy óra körül meg is teszem. Beledobáltam a száraz alapanyagokat egy tálba, és elkezdtem összekeverni őket. A tetőgerendákat bámultam, hogy még csak véletlenül se tévedjen a tekintetem a holttestre. Egy pillanatra egy csillogó szemre lettem figyelmes, ahogy lenézett rám egy eger, majd végigiskolt a gerendákon a lyukába. (Ha egered van, az jó, mert az azt jelenti, hogy már nincs patkányod. A patkányok szerint az egerek fincsik.)

A pulton tartottuk a tojásokat, a sarokban pedig egy nagy zsírosbödön állt. Feltörtem a tojásokat, szétválasztottam a sár-

gájukat – tökéletesen, teszem hozzá –, majd az összes hozzávalót beöntöttem egy nagyobb tálba, és nekiálltam összedolgozni.

Hallottam nyitódni és záródni a bejárati ajtót, ahogy Albert bácsi elment a csendőrökért. Tabitha néni is ott sündörgött elöl, valószínűleg arra készült, hogy elhajtsa az első vásárlókat.

Azon tűnődtem, hány csendőr jön majd. Egy gyilkossághoz biztosan többet küldenek. A gyilkosságok fontosak. Vajon hozzák a hullaszállítót is? Kénytelenek lesznek, nem igaz? Mégsem tehetjük ki a holttestet csak úgy a szeméttel együtt. Jön a hullaszállító, mire a szomszédok azt hiszik majd, hogy meghalt a bácsikám – azt senki sem hinné, hogy Tabitha néni halt meg, ő egy természeti erő –, aztán jönnek pletykálni, és végül megtudják, hogy gyilkosság történt...

Várjunk csak, mikor döntöttem úgy, hogy ez egy gyilkosság? Hiszen csak elcsúszott, nem?

Azon kaptam magam, hogy miközben a halott lányon meg a csendőrökön jár az eszem, túlságosan régóta dagasztom a bucit. Márpedig nem jó túlságosan sokáig dagasztani, mert attól megkeményedik. Beledugtam lisztes kezemet a tésztába, és felvetetem neki, hogy talán inkább ne akarjon megkeményedni. Afféle pezsgés támadt a kezem körül, és a tészta kicsit ragacsosabbá vált. A tésztát elég könnyű meggyőzni, ha szót tudsz érteni vele. Néha el is felejttem, hogy mások erre nem képesek.

Leválasztottam tucatnyi egyforma nagyságú nyers tésztagömböt, majd egy fa sütőlapáttal betettem őket a kemencébe, és szigorúan meghagytam nekik, hogy ne akarjanak megégni. És nem is fognak. A nem megégés azon kevés varázslatok közé tartozik, amelyekben nagyon jó vagyok. Egyszer, amikor igazán

szörnyű napom volt, túlzásba vittem, és a kenyér fele egyáltalán meg se sült.

A bucit ezzel letudtam. Beletöröltem a kezemet a kötényembe, és merítettem egy kupa lisztet az egyik ládából. Egyvalamit még mindenképp el kellett intézнем, akár egy hulla volt a konyhában, akár egy tucat.

A pincébe vezető lépcső csúszós, mert a pincék már csak olyanok, hogy vizesednek. Kész csoda, hogy még vannak pincéink. Apám, aki haláláig építőmester volt, mindig azt mondta, hogy azért vannak pincék, mert volt odalent egy másik város, és az emberek egyre feljebb építkeztek, ahogy a csatornák nőttek, úgyhogy a pinceszintek valójában a régi házak tetői és mennyezetei voltak.

A pince legsötétebb, legmelegebb sarkában halkán, lassan bugyborékol a víz. Néha-néha az egyik buborék kipukkad, és párás, élesztős aroma szabadult fel belőle.

– Gyere, Bob... – mondtam olyan mézesházos hangon, amilyennel egy kiszámíthatatlan állatot közelít meg az ember.
– Gyere. Van neked egy kis fincsi lisztem...

Bob erre jó pár buborékot kipukkasztott, ami nála a lelkes üdvözlést jelenti.

Bob az én saját kovászm. Ő az első nagy mágia, amelyet valaha csináltam, és gőzöm sem volt róla, mit teszek, úgyhogy persze túlzásba vittem.

A kovász afféle csirizes kotyvalék élesztőből és fura kis növekményekből, amelyek a kenyér keléséhez szükségesek. A kenyérnek sokféle íze lehet a kovásztól függően. A legtöbb csak pár hétig marad életben, de hozzáértő kezekben akár évekig is

elvannak. Van egy kovász Kaszentínában, állítólag több mint százéves.

Mindössze tízévesen kezdtem dolgozni a nénikém pékségében, és nagyon féltem, hogy valamit elbarmolok. Mivel a mágiám hajlamos volt fura dolgokat művelni a receptekkel, a nénikém a kovászára állított rá, amelyet egészen azóta használt, hogy megnyitotta a pékséget, és amelynek mindenki nagy jelentőséget tulajdonított, mert Tabitha néni kenyere rég híressé vált.

És... nem tudom, hogy túl sok lisztet adtam neki, vagy túl kevés vizet, mindenesetre kiszáradt, és majdnem elpusztult. Amikor erre rájöttem, annyira megrémültem, hogy beledugtam mindkét kezemet (ami elég gusztustalan, nekem elhiheted), és *megparancsoltam* neki, hogy ne haljon meg. *Élj!* – mondtam neki. – *Gyerünk, meg ne halj nekem, élj! Növekedj! Egyél! Ne száradj ki!*

Hát, ugye tízéves voltam, és nagyon féltem, és a félelem néha fura dolgokat művel a mágiával. Például túltolja. A kovász nemhogy nem halt meg, növekedett. De *durván*. Kitajtékozott az edényéből, rá a kezemre, én meg sikoltozva hívtam Tabitha nénit, de mire odaért, a kovász elérte a liszteszsákot, amelyből ettettem, és felfalta az egészet. Elsírtam magam, de Tabitha néni csak annyit mondott csipőre tett kézzel, hogy „Még él, nem lesz semmi baja”, aztán összeszedte egy sokkal nagyobb edénybe, és hát így lett Bob.

Van egy olyan érzésem, hogy most már készakarva sem tudnánk megölni. Egyszer úgy befagyott a környék, hogy senki sem mehetett sehova, Tabitha néni három napra a város túlsó végén ragadt, én meg még az utcára sem jutottam ki, így aztán

senki sem etette Bobot. Biztosra vettem, hogy mire visszajutunk hozzá, megfagy vagy éhen hal, vagy valami.

Ehhez képest a pince másik végén találtuk meg a vödört, körülötte patkányok maradványai hevertek szétszóródva. A csontokat meghagyta. Így jöttünk rá, hogy Bob segítség nélkül is tud enni. Nem igazán értem, hogyan képes mozogni – talán úgy, mint a nyálkapenesz. Kétlem, hogy megvan még a vödör feneké, de én aztán fel nem veszem, hogy kiderítsem. Nem akarom felbosszantani Bobot.

Engem kedvel a legjobban, talán mert főleg én etetem. Tabitha nénit megtűri. A bácsikám már nem teszi be a lábát a pincébe, állítása szerint Bob egyszer rásziszegett. Gondolom, ez amolyan bőfögésszerű sziszegés lehetett.

Ráöntöttem a lisztet Bobra, aki erre boldogan bugyogott a vödörben, és kinyújtott felém egy amolyan kásás csápot. Lehúztam róla, mire a kovász nekiállt a liszt megemésztésének. Nem bánja, ha részeket szedek le róla, hogy kenyeret csináljak belőle, és még mindig ez a legjobb kovász a városban.

De a patkányevésről nem szólunk senkinek.

KETTŐ

ALPHONSE CSENDŐR magas, terebélyes, és vöröses képű volt. Bejött a konyhába, megállt, és meglepett hangon így szólt:

– Dehát ez itt egy holttest!

– Ahogy *megmondtam* – válaszolta mögüle frusztráltan Albert bácsi.

– Hát, igen, de... – A csendőr elhallgatott, ám így is nyilvánvaló volt, hogy arra számított, egy hisztérikus civil minden ok nélkül bemajrészott, nem pedig arra, hogy ténylegesen egy holttestet talál egy jó hírű pékségben.

Tabitha néni átvette az irányítást.

– Naná, hogy ez egy holttest. Mona találta meg reggel, amikor bejött. Egyen egy bucit!

Alphonse csendőr elvett egy bucit, töprengve rágcsálta, és úgy döntött, szüksége van egy második kóstolóra is.

Montgomery csendőr szintén magas volt, szintén terebélyes, arca azonban nem vöröses, hanem inkább sárgás színben játszott. Három bucit tolt be, megállapította, hogy igen, ez való-

ban egy holttest, aztán Alphonse meg ő némán álltak a konyhában, amíg Tabitha néni ingerülten felvetette, hogy esetleg hívhatnák a halottaskocsit.

– Szólnunk kell a halottkémnek – jegyezte meg Montgomery, aztán kiszolgálta magát még egy bucival.

– A halottkémnek, bizony – bólintott Alphonse.

Kimentek.

– Jobb lesz, ha beteszél még egy tálca bucit – mondta nyomatékosan Tabitha néni. – És csinálhatnál teát is. Úgy látszik, az egész reggelünk erre fog elmenni.

A halottkém egy alacsony, kopasz és tömzsi férfi volt, úgy nézett ki, mint egy félig elolvadt gyertya. Majdnem egy egész tálca bucit betermelt egymaga, azt viszont nem hallottam, mit mondott, mert amikor elkezdték mozgatni a holttestet, Tabitha néni kihessegetett a boltba, hogy foglalozzák a vevőkkel.

A legtöbb vevőnk törzsvásárló (állandó rendelésekkel), és bár csalódásként élték meg, hogy nem kaphatnak a szokásos kenyerekből és muffinokból, egyben aggodalommal töltötte el őket, hogy valami baj lehet. Újra meg újra el kellett ismételnem, hogy minden rendben, valaki csak betört a konyhába, és a csendőrség már rajta van az ügyön, egyébként meg úgy tűnik, semmit sem loptak el, és reméljük, hogy a nap későbbi részében nyitva tarthatunk majd.

– Senki sincs már biztonságban – mondta az öreg Miss McGrammar (egy citromos kalács cukormáz nélkül) szipogva. Nyomatékosításképp megkocogtatta botjával a pultot. – Most mondd meg, valaki csak úgy betör egy pékségbe! Nemsokára mindnyájunkat az ágyunkban ölnek meg, én mondom!

– Egyeseket korábban, mint másokat – motyogta Elwidge mester, az ács (két fahéjas csiga, egy vekni sajtos kenyér), miközben rám kacsintott.

– Hmmff! – Miss McGrammar megrázta felé a botját. – Ne vessen csak! A Kicsi Sidney, Mrs. Weatherfort fia, aki a mosást csinálja, múlt héten eltűnt, és látta bárki bármiféle nyomát azóta?

– Nem? – kockáztattam meg.

– De nem ám! – Úgy csapta le a botját, mint egy bíró a kalapácsát.

– Valószínűleg elszökött a tengerre – jegyezte meg Brutus, a szatócs (egy darab bármi, ami ma különösen finom, drága, meg egy tegnapi vekni a galamboknak, ha van).

– Elszökött a *tengerre*? – kérdezte Miss McGrammar felháborodva. Elwidge a szájára tette a kezét, hogy elnyomja mosolyát.

– Sidney? Kizárt dolog! Jó fiú volt az, bizony!

– A jó fiú is csak fiú – mondta szelíden, alkarját dörzsölgetve Brutus. Jó pár kifakult tetoválása volt, és gyanítottam, hogy tapasztalatból beszél.

– Sidney Weatherfort biztos nem szökött el a tengerre – szólt közbe az aprócska özvegy Holloway asszony (egy szedres muffin, két gyömbéres süti és *nagyon* köszönöm, édes Mona, tudod, minden nappal egyre jobban hasonlítasz szegény drága anyukádra...). – Varázsos volt, és mindenki tudja, milyen babonásak a matrózok a mágusnépséggel kapcsolatban. Azt hiszik, ha a fedélzetre engedik őket, csütörtököt mondanak a szelek.

– Varázsos? – kérdezte meglepetten Elwidge. – Ezt nem tudtam.

– Javító volt – pontosított Mrs. Holloway. – Apró dolgokat csinált meg, például egyszer helyrehozta a szemüvegemet, amikor megrepedt a lencse, és azt hittem, egészen Kaszentínáig kell küldetnem, hogy újat csiszoltassak. – Rám mosolygott. – De tényleg csak kis dolgokat tudott. Semmi olyasmit, mint a mi Monánk.

Elpirultam. A mágusok közt én elég alsó polcos vagyok. Még Elwidge mester is jobb nálam, pedig az ő mágiája csak arra elég, hogy csomókat távolítson el deszkákból. Én csak a tésztához meg a süteményekhez értek. A nagy mágusok, a mestervarázslók, akik a hercegnőt szolgálják, tűzlabdákkal dobálóznak, vagy hegyeket tépnek fel a földből, haldoklókat gyógyítanak, ólmot változtatnak arannyá.

Én meg, jobb napokon, ízletes kenyeret csinálok lisztből meg élesztőből. Néha pedig húsevő kovászokat kreálok.

Most mégis mind várakozón néztek rám, és mivel kaját nem tudtam adni nekik, úgy éreztem, valamit tennem kell. Benyúl-
tam a ládába, és elővettem belőle az egyik előző napi mézeskalács emberkét. Kora tavasz volt, tehát túl késő a mézeskalács emberkéhez, de mi vagyunk az egyetlen pékség, amely egész évben tart belőlük párat, pontosan ilyen esetekre.

Letettem a mézeskalács emberkét a pultra, és rákoncentráltam a figyelmemet. *Élj. Mozdulj. Fel, fel, fel!*

A süti felébredt. Kinyújtzkodott, feltolta magát kis mézeskalács lábaira, aztán meghajolt Mrs. Holloway és Miss McGrammar előtt, szalutált Elwidge-nek és Brutusnak, majd végigsétált a pulton egy üres szakaszig.

Táncolj! – parancsoltam neki.

A mézeskalács figura belefogott egy igencsak tisztességes matróztáncba. Ne kérdezd, honnan szedik a sütik ezeket a mozdulatokat – ez az adag a matróztáncot tudta, és kész. Az előzők keringőztek, az azelőttiek pedig kifejezetten buján illegették magukat, olyannyira, hogy még Tabitha néni is elpirult. Attól tartok, kicsit túlfűszereztük. Sok vaníliát kellett hozzáadnunk, hogy lehiggadjanak.

Nem tudom, hogyan tanultam meg táncra fogni a sütiket. Azt mondják, már egészen kis koromban is csináltam. Tabitha néni még manapság is szívesen meséli azt a sztorit, amikor háromévesen nekiálltam hisztizni a pékségben, és egy teljes adag mézeskalács figura életre kelt, azok is, amelyek még a kemencében voltak. Utóbbiak dörömbölni kezdtek az ajtón, hogy engedjék ki őket, a már megsültek pedig veszettül vihorászva rohagáltak a boltban. „Eltűntek az egérlyukakban – mondogatja mindig Tabitha néni –, és hónapokba telt, hogy végre megszabaduljunk a kis rohadékoktól! Akkor rögtön tudtam, hogy a mi Monánkból pék lesz.” (Ilyenkor, attól függően, hogy mennyire csapolja meg a konyha sherrykészletét, vagy szeretetteljes pillantást, vagy lisztes vállveregetést kapok. A rumtorta szezonjában ölelésbe torkollik a dolog.)

A máguslét szinte mindig ilyen – nem tudod, mire vagy képes, amíg egyszer csak megteszed, és néha még akkor sem igazán tudod, mit is tettél. És nincsenek tanárok sem, akik segíthetnének. Mindannyian másfélék vagyunk, és általában amúgy is legfeljebb egy tucatnyi ilyen-olyan varázsló él egy-egy városban. Pár száz, ha egy nagyon nagy városról beszélünk. Talán a harci mágusok kapnak különleges kiképzést a hadseregben,

de errefelé a saját károdból meg az elpazarolt kenyértésztából tanulsz.

Na mindegy, szóval a sütik. Nekem azokkal működik a legjobban, amelyek ember vagy állat alakúak. Valószínűleg a rokonmágia miatt van így, legalábbis egy pap véleménye szerint (hat vekni sima kenyér és – ah, jól van, legyen egy áfonyás kalács is, de az apátnak egy szót se!). És csak tésztás készítménnyel működik. A bábosok, akik vásári bábjátékot adnak elő a parkban, a fabábukat is tánra tudják bírni, de én hiába koncentrálnék a fára, akkor se moccanna meg, ha széthasadna bele a fejem. Csak a tésztával tudok dolgozni. Nem egy különösebben hasznos képesség.

De néha azért jól jön. Ha nem érek el valamit egy polc hátsó részén, általában rá tudok venni egy mézeskalács emberkét, hogy másszon fel, és tolja annyira előre, hogy már elérjem. Hentente új adagot sütünk ki. Tabitha néni szerint ha másra nem is, de reklámnak mindenképpen jó.

Hallottam – mármint kihallgattam, mert amúgy nem lett volna *szabad* hallanom –, hogy vannak, akik nem járnak a pékségbe, amióta én itt vagyok. Nem tudom, hogy a táncoló mézeskalács figurák zavarják-e őket, vagy a puszta tény, hogy egy varázsos süti a kenyerüket. Azt hiszem, Tabitha néni elveszített pár törzsvásárlót, amikor dolgozni kezdtem nála, de nekem erről soha egy szót sem szólt.

Én meg úgy vagyok vele, hogy ha egy ilyen apróság zavarja őket, akkor megérdemlik, hogy ne kapjanak a város legjobb kovászos kenyéréből.

A mézeskalács emberke végzett a matróztáncsal, és meghajolt tapsoló közönsége előtt. Még Miss McGrammar is felengedett annyira, hogy elmosolyodjon, pedig ő az a fajta ember, aki úgy bámulja a mágusnépet, mintha bármelyik pillanatban megőrülhetnének vagy békaesővé robbanhatnának. Mielőtt visszamasírozott aládájába, a sütifigura csókot dobott Mrs. Hollowaynek, aki egy sokkal fiatalabb nő hangján kuncogott.

Köszönöm – mondtam az emberkének. – *Egyelőre elég lesz.*

Szalutált nekem – most, hogy belegondolok, ez az adag elég militárisra sikeredett, talán a túl sok kardamomtól –, aztán már ismét csak egy közönséges süti volt.

– Nagyon jó – dicsért meg Elwidge mester.

– Nem nagy ügy – válaszoltam fészengve.

– Több, mint amire én képes vagyok – kacsintott rám. Tudom, hogy ő is varázsos, de amennyire láttam, csak megvetemedett deszkákat tud kiegyenesíteni. Viszont még az is hasznosabbnak tűnik a sütik megtáncoltatásánál.

Miután sikerült mindenkit kihessegetni a boltból – ami időbe telt, különösen Miss McGrammar esetében –, visszamentem a konyhába, pont időben ahhoz, hogy gyilkossággal vádolhasanak meg.

HÁROM

– H-HOGY MI?

Volt egy új arc a pékségben, és nem úgy nézett ki, mint akit érdekel a tea vagy a buci. Bokáig érő, sötétlila köntöst viselt, melynek egy kicsit sem koszolódott össze a szegélye. Tény, hogy az utcaseprők alapos munkát végeztek, miután elolvadt a hó, de *ennyire* azért nem. Egész biztosan nem a saját lábán jött ide.

– Ez itt Oberon inkvizítor, Mona – mondta Tabitha néni azzal a rendkívül óvatos hanglejtésével, amellyel az akadémikusok vásárlókat szokta megszólítani. Ránéztem, ő pedig alig észrevehetően megrázta a fejét. Nyilvánvalóan figyelmeztetni akart, de mire?

– Te, lány – mondta Oberon inkvizítor, miközben karba fonta a kezét. – Azt állítod, hogy te találtad meg a holttestet, igaz?

– Öhm... – Ez egy elég alattomos kérdés volt. – Én találtam meg a holttestet ma reggel, amikor bejöttem dolgozni, igen.

– *Hajnali négy órákor?* – A szemüvege fölül nézett rám. Apró, cicomás fémkerete volt, úgy képzeltem, egy ragadozó madár viselne ilyet, ha romlani kezd a látása.

– Pék vagyok – válaszoltam. – Mindig hajnali négykor jövök dolgozni... – Gyengeség és rémület bujkált a hangomban, ami semmi jót nem jelentett. Mintha csak szabadkozott volna a pékek időbeosztása miatt.

– Így igaz, méltóságos uram – dörmögte Alphonse csendőr, aki szintén mintha szabadkozott volna, amiért van olyan vakmerő, hogy megerősítse a sztorimat.

A *méltóságosból* tudtam, hogy Oberon inkvizítor a hercegnőnek dolgozik (ha a papság kötelékébe tartozott volna, *szentségesként* vagy *magasságosként* utalnak rá), de azt megtippelni se tudtam volna, hogy mit keres a pékségünkben a királyi ház szolgálója – mármint még ha *tényleg* gyilkosság történt is, a királyiaknak semmi okuk beleártani magukat, hacsak nem valaki nagyon fontos ember az áldozat. Ha pedig fontos ember volt, mit keresett a pékségünkben, és miért viselt felemás zoknit?

– Mágus vagy, nem igaz? – morogta Oberon.

– Hát... mondhatjuk..., asszem... – Gyámoltalanul néztem Tabitha néniére. – Mármint tudok kenyeret keleszteni...

– Mona jó pék – jelentette ki határozottan Tabitha néni, mintha ezzel egyszer s mindenkorra eldöntené ártatlanságom vagy bűnösségem kérdését.

– A lány halála mágiától bűzlik – mondta Oberon inkvizítor olyan tekintéllyel, hogy csak sokkal később jutott eszünkbe feltenni a kérdést, honnan tudta, vagy egyáltalán *mit* értett ezalatt pontosan. – Itt gyilkolták meg, egy pékségben, ahol tudvalevő-

leg egy mágus is dolgozik. És egészen *véletlenül* éppen ez a mágus találta meg a holttestet.

Úgy mondta ki a „véletlenül” szót, mintha egy véres bagettel a kezében találtak volna a hulla fölött állva.

– De... – Kitört belőlem a nevetés, nem tehettem róla. Tiszta hülyeség volt az egész. – Azt se tudom, ki ez! Miért akartam volna megölni?

– Azon leszünk, hogy megleljük a választ erre a kérdésre – felelte Oberon inkvizítor, miközben feltolta orrnyergén a szemüvegét, és kihúzta magát. – Halottkém, szállítsa el a holttestet! Csendőrök, vigyék a lányt a palotába!

Abbahagytam a nevetést. Ez már egyáltalán nem tűnt viccesnek. Megint kezdett beleállni az a szörnyű görcs a gyomromba.

– A palotába? – kérdezte Montgomery csendőr. Nem megkérdőjelezni akarta a parancsot, ez nyilvánvaló volt, csak meglepődött. A foglyokat nem a palotába szokás vinni. Hanem a börtönbe.

Oberon inkvizítor pont úgy szipogott fel, ahogyan Miss McGrammar szokott, amikor kifogyunk a citromos kalácsból.

– Őkegyelmét, a hercegnőt aggasztja a véleménye szerint mágusok által elkövetett gyilkosságok *rohama*. Ragaszkodik hozzá, hogy ő maga járjon az ügy végére. Csendőrök, ha lennének oly szívesek!

– De... – kezdtem.

– Na várjunk csak egy percet... – mondta Tabitha néni.

– Ó, egek...! – sóhajtott fel Alfred bácsi.

De mondhattunk mi bármit, végül belöktek a kocsiba, és felvittek a palotába.

A kocsit sötét fából építették, és két nagy, szürke ló húzta tányérnyi patákkal és nagy, puha szőruhataggal a lábuk körül. Szép lovak voltak. A kocsiról nem mondhatom el ugyanezt. Annyi cirkalom és véset és tetődísz és vízköpő és kerub ékesítette, hogy úgy nézett ki, mint egy mahagóni esküvői torta. (Néha vállalunk esküvői tortákat. Gyűlölöm őket. Tiszta pepecselés az egész, és bár a tészta mágiával el tudom intézni, hogy a cukormáz szépen simuljon rájuk, megfájdul tőle a fejem. A cukormáz közel sem olyan barátságos, mint a tészta.)

Mivel – a jelek szerint – veszélyes bűnöző voltam, az egyik csendőr velünk utazott a kocsiban, valószínűleg azért, hogy megvédje tőlem Oberon inkvizítort. Alighanem azért gondolhatta, hogy védelemre van szüksége egy tizennégy éves lánnyal szemben, mert varázsos vagyok. Az ilyesmi nyugtalanítja az embereket. Ha varázsos vagy, a bíróságon is csak akkor tanúskodhatsz, ha valami vasat tartasz a kezvedben, mert a vas állítólag semlegesíti a mágiát, bár a valóságban persze semmi ilyesmit nem csinál. Én például rendszeresen dolgozom vasserpenyővel, szóval ez csak egy régi babona.

Őszintén szólva egy vasserpenyő ott és akkor sokkal veszélyesebb lett volna a mágiámnál. Azzal legalább fejbe tudtam volna verni Oberont.

Azt a javára kell írnom Alphonse csendőrnek, hogy láthatóan szörnyen kínosan érezte magát az egész ügy miatt.

Nyomorúságosan ücsörögtem a padon, szemközt az inkvizítor tartott szemmel, akár egy székrekedéses keselyű, mellettem pedig a csendőr kuporgott. Több értelme lett volna, ha az ink-

vizítor mellett ülök, hiszen mindketten alacsonyabbak voltunk, mint Alphonse csendőr, de úgy tűnt, ez nem opció.

A kezemet bámultam. Lisztes volt. Lisztes volt a nadrágom is, sőt még a cipőmre is jutott belőle. Ahogy a csendőr csizmájára is.

Az inkvizítor köntösén viszont nyoma sem volt lisztnek. A köntös láthatóan *nem kért* semmiféle lisztből.

Nem ez volt életem legrosszabb napja – hanem az, amikor hétéves koromban megtudtam, hogy a szüleim meghaltak a hideglázban –, de esélyes jelöltként pályázott a második legrosszabbra.

A kocsi zötykölődött az utcákon, minden zökkenője végigremegett a kerekektől fel egészen a csontjainkig. A sok faragvány mellett mintha már nem futotta volna tisztességes rugózásra. Valószínűleg rejlett ebben valahol egy erkölcsi tanulság, de nem voltam olyan hangulatban, hogy megkeressem. Karba fontam a kezemet.

Elzörögünk a nagy óratorony mellett. Az óra már örökre megállt (látványosság, nem kell működnie is), de nem sokkal múlhattott reggel hét. Három óra telt el. Három nagyon hosszú óra.

Ha még mindig a pékségben lettem volna, lassan végeznék a reggeli sütéssel, és hozzálátnék a második körnek: az ízletes süteményeknek, a külön borítást igénylő tortáknak, az anyagok összekeverésének, amelyeknek hűlniük vagy állniuk kell éjjel, hogy holnapra készen legyenek. A palacsintatésztát ki kell tenni, hogy csapdába ejtse a vadélesztőt. Most, hogy mindezt nem tudtam megcsinálni, Tabitha néninek egész nap dolgoznia kell, és még így sem lesz elég kenyerre holnap.

– Meddig fog ez tartani? – kérdeztem panaszosan.

– Az a bűnösségedtől vagy ártatlanságodtól függ – válaszolta az inkvizítor kicsit sem megnyugtató hangon. Kibámultam az ablakon, és azon tűnődtem, mit tesz majd velem a hercegnő.

Mindenki királyságnak hívja a földünket, de ez csak a régi idők, egy több száz évvel ezelőtti korszak maradványa. Mostanra csak egy csomó város maradt, mind a saját kis kormányával, a saját hadseregével és a saját törvényeivel – „nemzetállamok”, ha olyan flancos szavakat akarsz használni, mint a pap. Néhánynak van királya, de mind csak egy-egy város és annak a környéke fölött uralkodik.

A mi városunkat a csatornák miatt Folyófonatnak hívják. Nincs királyunk, viszont volt egy rakás hercegünk meg néhány grófunk, és azt hiszem, valamikor volt egy koronahercegünk is. Az utóbbi nagyjából harminc évben a hercegnő a főnök.

A hercegnő palotája egy városra néző dombon épült, vagy legalábbis úgy néz ki, mintha domb lenne. Valójában azonban az a domb féltucatnyi korábbi palota maradványa, amelyek a város többi részéhez hasonlóan elsüllyedtek, leszámítva azt az egyet, amely leégett. A magasabb fekvés miatt a dombra felvezető utcák házai pedig drágábbak, mert a pincéiket nem árasztja el a víz minden tavasszal. Azt beszélik, hogy a palota alatt katakombák húzódnak, amelyek egykor várbörtönként szolgáltak, és tele vannak azoknak a raboknak a szellemeivel, akikről megfélemeztek, amikor a régi épületeket befalzták. Azt is beszélik, hogy még mindig élnek odalent emberek, akik patkányokkal táplálkoznak, de ezeket a sztorikat senki sem hiszi el. Különösebben.

Őszintén reméltem, hogy nem lesz alkalmam utánajárni.